

[Forsvarsministeren.]

gørelse. Efter dens Udsendelse fik jeg forskellige Forespørgsler, idet der aabenbart rundt omkring er opstaaet Rygter om, at de Aargange, som i Øjeblikket er hjemsendt med Udrustning efter at have været inde til den korte Mønstring i Begyndelsen af September Maaned, kunde vente at blive indkaldt allerede nu i Begyndelsen af December og de kommende Maaneder til yderligere Tjeneste. Jeg vil i den Anledning gerne sige, at der foreligger intet herom, og at jeg regner med, at de, der er hjemsendt med Udrustning, ikke paa ny vil blive indkaldt, medmindre en ændret Situation nødvendiggør nye Beslutninger paa dette Omraade. Jeg maa dog her tage et særligt Forbehold, idet vi har drøftet Hensigtsmæssigheden af at foretage en særlig Øvelse — man kan vel kalde det en Alarmeringsøvelse — paa et eller andet Tidspunkt for at se, hvor hurtigt man kan stille Afdelinger op ved at foretage en Indkaldelse af dem, der er hjemsendt med Udrustning. Det vil imidlertid kun blive, hvad man kan kalde en Alarmeringsøvelse, maaske kun een Dag, og dertil vil man saa muligvis kunne bruge en Søndag, saaledes at der sker mindst muligt Afbræk for de paagældende. I alt Fald regner jeg ikke med, at der kan blive Tale om noget, der kan betyde, at man vælter Dispositioner for de paagældende inden for deres Arbejde og Virksomhed.

Det ærede Medlem Hr. Steen har bedt mig udtale mig om et særligt Spørgsmaal. Det ærede Medlem formulerede det, som han selv sagde, i al dets Enkelhed saaledes: Hvorfor lader man ikke de arbejdsløse overtage Bevogtningstjenesten og lader de Mennesker, der har en daglig Gerning at udføre, og som det ofte er vanskeligt at erstatte, blive hjemme og passe deres Arbejde? Det ærede Medlem gjorde ikke Spørgsmaalet til sit, og jeg forstod ogsaa, at han heller ikke delte de Tanker, hvoraf Spørgsmaalet udsprang, men det ærede Medlem ønskede gerne Spørgsmaalet belyst, og jeg benytter ogsaa gerne Lejligheden til at sige nogle Ord derom.

Det er jo et bestikkende Spørgsmaal, over for hvilket mange Mennesker sikkert vil sige: Ja, det er da ogsaa sandt, hvorfor gør man ikke det? Og adskillige vil maaske endda tilføje: De arbejdsløse vilde have godt af det, have godt af at komme i Gang med noget og faa en legemlig Træning et Stykke Tid, saa den Tanke maa jo være god; hvorfor har man ikke allerede gennemført den?

Saa ligetil er Besvarelsen nu efter min

Mening aldeles ikke. Jeg er for det første enig med det ærede Medlem Hr. Steen i, at man ikke kan se bort fra Spørgsmaalets principielle Side, nemlig om det ikke strider mod selve den almindelige Værnepligts Idé at kræve, at de arbejdsløse fortrinsvis skal overtage den Samfundstjeneste, der her er Tale om. Det mener jeg det vilde gøre, og jeg mener, man bør være forsigtig med at slaa til Lyd for noget saadant. Det kan kun bidrage til at fremkalde den Følelse, at man til den Ulykke, det er at være arbejdsløs, føjer en Uretfærdighed over for de paagældende, medens de, der er saa lykkelige at have deres gode Udkomme, maaske endda i faste Stillinger eller i gode, solide Forretninger, dertil skal have den Fordel at blive fri for at blive indkaldt til Soldatertjeneste.

Gaar vi over til at se paa Spørgsmaalets praktiske Side, kan vi først tage det mest aktuelle, nemlig den nuværende Beredskabsstyrke. Lad os tænke os, at vi i September havde sagt: Vi skal have en saa og saa stor Styrke ind til Beredskabs-tjeneste, men for at skaane dem, der har noget at bestille, tager vi saa vidt muligt kun de arbejdsløse. Rent bortset fra de Svagheder, der i praktisk og saglig Henseende vilde være ved en saadan Ordning, saa havde vi for at faa den nødvendige Styrke ind været nødt til at gaa meget langt op i Aargangene, vel sagtens til 10.—12. Aargang, ja, maaske længere op i Aargangene. Det vil altsaa sige, at man i overvejende Grad havde indkaldt Familieforsørgere til denne Bevogtningstjeneste og derved yderligere havde forringet deres Muligheder for at skaffe sig Beskæftigelse, samtidig med at ganske unge uden Forsørgerpligter var gaaet fri, blot fordi de var saa heldige at have Beskæftigelse paa det paagældende Tidspunkt.

Der er selvfølgelig ikke Tvivl om, at de, som vilde være blevet fri ved en saadan Fremgangsmaade, vilde synes, det var en storartet Ordning, og da det jo er saadan, at de, der var i Arbejde, var i overvejende Flertal over for dem, der var arbejdsløse, kunde jeg vist godt have faaet Syndsforladelse ved en almindelig Afstemning blandt de paagældende derom. Men mon vi alligevel ikke i denne Sal ved at gennemtænke Problemet kan blive enige om, at det havde været en meget uretfærdig og uheldig Fremgangsmaade at vælge?

For saa vidt Situationen i Verden gør det paakrævet at opretholde en Beredskabsstyrke i en længere Fremtid, er det jo Hensigten, saaledes som vi er begyndt paa det